

Perioada de timp actuală și cea viitoare (13)

Națiunile - Botschafter

În veacul actual națiunile sunt înșelate de satan, „prințul lumii acesteia”, „dumnezeul veacului acestuia” (Ioan 12.31; 14.30; 2 Corinteni 4.4). Națiunile sunt ele însele lumea aceasta, a cărei căpetenie este satan; ele sunt din veacul acesta, al cărui dumnezeu este satan.

Unii cheamă în adevăr Numele lui Dumnezeu și al Fiului Său pentru ei, pentru regimurile lor, pentru curțile lor de judecată, pentru politica lor; însă în felul acesta ei profanează și murdăresc acest Nume Sfânt, prin aceea că atribuie Domnului o politică pe care El niciodată nu a confirmat-o și în care cele mai multe lucruri sunt în contradicție cu Duhul și Cuvântul Lui. Ei arată iluzia lor neștiutoare – să înlocuiască pe pământ pe Israel ca popor al lui Dumnezeu.

Este adevărat că Dumnezeu a luat domnia de la Israel și a dat-o națiunilor în persoana lui Nebucadnețar, cu aceasta a început *timpul națiunilor*; dar Dumnezeu niciodată nu a dat vreunui alt popor pământesc făgăduința, decât lui Israel, poporul Său, și dreptul să-L numească Împăratul său și Dumnezeul său. Numai lui i-a dat o constituție cetățenească, politică și religioasă, numai lui i-a făgăduit să conducă bătăliile lui și să-i dea biruința asupra dușmanilor lui. Niciodată împărații națiunilor nu au fost unșii Domnului; înainte de toate, ei niciodată nu au primit vreo autoritate să guverneze peste adunarea Lui, și nici s-o stăpânească. Aceste națiuni, ruinele împărăției romane, care au luat nume creștin, sunt tocmai aceia pe care Duhul ni-i prezintă în tabloul celei de-a patra fiară înfiorătoare, care va fi aruncată în foc, atunci când Fiul Omului va primi Împărăția (vezi Daniel 7). Împărații și oștirile lor sunt cei pe care noi îi vedem adunați sub conducerea fiarei și a profetului fals, ca să facă război cu Cel ce stă pe cal și cu oștirea Lui, și care în final vor deveni prada păsărilor cerului, care sunt invitate la cina marelui Dumnezeu (Apocalipsa 19). Acesta este sfârșitul națiunilor, creștinătatea necredincioasă din timpul actual. Aceasta este ziua îngrozitoare, la care Domnul îi cheamă prin profeții Săi, spunând: „Grăbiți-vă și veniți, voi, toate popoarele din jur, și strângeți-vă! Acolo coboară, Doamne, pe vitejii Tăi! Să se trezească popoarele și să se suie în Valea lui Iosafat! Căci acolo voi sta să judec toate popoarele din jur. Puneți secera, căci secerișul este copt! Veniți și călcați cu picioarele, căci linurile sunt pline și vasele se revarsă! Căci mare este răutatea lor! Vin mulțimi, mari mulțimi în valea hotărârii, căci ziua Domnului este aproape, în valea hotărârii.” (Ioel 3.11-14).

Însă până atunci Domnul poartă aceste popoare cu mare răbdare. El îi vizitează mai întâi în harul Său, pentru ca dintre ei să ia un popor pentru Sine (Faptele Apostolilor 15.14), și anume Adunarea, singurul popor pe care Dumnezeu îl recunoaște în timpul împrăștierii lui Israel, și al cărui Dumnezeu El vrea să fie.

În veacul viitor satan, care a înșelat aceste popoare, va fi legat o mie de ani și va fi aruncat în Adânc (Apocalipsa 20.1-3). După ce popoarele vor fi fost subiectul judecății îngrozitoare a Domnului, ele vor învăța dreptatea (Isaia 26.9); și ca și Nebucadnețar, prima lor căpetenie și reprezentantul lor, vor da onoare lui Dumnezeu (Daniel 4). Ele vor umbla în lumina Sionului și împărații lor în strălucirea care va fi peste Sion; „Căci, dacă lepădarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor din nou, decât viață din morți?” (Isaia 60.3; Romani 11.15). Va fi timpul împlinirii făgăduinței date lui Avraam, că toate familiile pământului vor fi binecuvântate în sămânța lui. Căci în ziua aceea va fi așa, că popoarele vor căuta rădăcina lui Isai, care a fost făcută un drapel pentru popoare; și odihna Lui va fi glorie (Geneza 12.1-3; 22.18; Psalm 22.27 și așa mai departe; Isaia 11.9-10). „Popoarele se vor duce cu grămada la

el, și vor zice: «Veniți să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui și să umblăm pe cărările Lui.» Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalim cuvântul Domnului. El va fi Judecătorul neamurilor, El va hotărî între un număr mare de popoare; așa încât din săbiile lor își vor făuri fiare de plug, și din sulilele lor cosoare: nici un popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia, și nu vor mai învăța războiul. Fiecare va locui sub vița lui și sub smochinul lui, și nimeni nu-l va mai tulbura. Căci gura Domnului oștirilor a vorbit.” (Isaia 2,2-4; Mica 4.2-4; Zaharia 8.20-23).

Astfel se vor realiza visele de fericire, pe care popoarele au așteptat-o zadarnic așa de multe secole prin revoluții, distrugeri și sânge, vise despre regimuri bune, despre religii de stat, de libertate universală și așa mai departe. Atâta timp cât popoarele vor să datoreze aceasta înțelepciunii lor proprii, ele se vor rătăcii în gândurile lor arogante, și în cele din urmă satan se va folosi de ele, ca să le prăbușească sub introducerea lui antihrist într-o înălțare publică împotriva lui Dumnezeu și a Unsului Său. Când însă Acesta va apărea în gloria Sa triumfând asupra vrăjmașilor Săi, toate aceste necesități își vor găsi împlinirea în El. Ca „Cel care împărățește în frică de Dumnezeu” El va împărăți, va lucra cu înțelepciune, și va face dreptate și judecată (2 Samuel 23.3; Ieremia 23.5). Totodată El va extinde puterea Sa la inima oamenilor, în care El Însuși va scrie legea Sa (Ieremia 31.32-34; Zaharia 3.9), precum și asupra creației materiale, pe care El o va reînnoi în totul, și atunci nimic nu va mai lipsi din fericirea supușilor Lui binecuvântați. Atunci și religia va fi cu adevărat o religie de stat, căci va fi numai *un singur* Împărat și *un singur* Dumnezeu pe tot pământul; și acesta va fi Isus, Fiul lui David, centrul religiei, precum și al politicii tuturor popoarelor. Sub acest adevăratul Melhisedec pacea va fi rezultatul dreptății, așa că se va spune: „Veniți și priviți lucrările Domnului, pustiirile pe care le-a făcut El pe pământ! El a pus capăt războaielor până la marginea pământului; El a sfărâmat arcul și a rupt sulita, a ars cu foc carele. Stați liniștiți și să știți că Eu sunt Dumnezeu” (Psalm 46.8-10). Atunci se vor împlini cuvintele îngerilor, care odinioară erau numai o cântare profetică și o dorință evlavioasă: „pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui” (Luca 2.14).